

Chương thứ 32

ĐÌNH THẦN MINH SƠN

Lôi Đồng hậm hực nhìn Mạnh Đạt Nhân:

- Sao ngươi không cho ta cơ hội báo thù ? Ngươi khinh ta là phế nhân, ta không giúp ích gì cho ngươi ?

Chàng cười gượng :

- Mụ yêu ma đã nhanh chóng luyện xong công phu Cửu U, tiền bối không quan tâm, cũng không muốn tìm hiểu sao ?

Lôi Đồng quắc mắt :

- Không điều gì khiến ta quan tâm bằng chuyện báo thù. Ngươi định đưa ta đi đâu ?

Chàng đưa tay vén rèm xe cho lão nhìn ra ngoài :

- Tiền bối thử đoán xem ?

Lão kinh ngạc:

- Ngươi đưa quay lại Thần Minh Sơn để làm gì ?

Chàng buông rèm xe xuống :

- Bọn nhị cung nhị viện cũng quá nhanh khi từ đình Thần Minh tìm đến Hà gia trang, tiền bối không kinh ngạc sao ?

Lão bối rối nhưng vẫn tìm cách che đậy :

- Tại sao phải kinh ngạc ?

Chàng trầm ngâm :

- Tại hạ từng nghe Hoàng tiền bối nói bất kỳ ai một khi đã được tuyển chọn muốn vượt qua dù chỉ là đệ cửu quan thôi cũng phải mất ít nhất nửa năm. Nhân vật được Khổng Gia Lập và Hà Tử Giang cài vào Thần Môn không lẽ là hạng người thông minh tuyệt đỉnh, chưa đến nửa tuần trăng đã vượt qua đệ cửu quan khiến Thần Môn bây giờ lọt vào tay bọn họ?

Đến lúc này Lôi Đồng mới vỡ lẽ :

- Ngươi có ý nghi ngờ chuyện gì ?

Chàng gật gù :

- Nhất định ở Thần Đền đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn của Hà Tử Giang và Khổng Gia Lập.

Lôi Đồng lo lắng :

- Là chuyện gì ?

Chàng mơ mơ màng màng, mắt nửa nhắm nửa mở :

- Cũng có thể là Hoàng tiền bối và Trầm lão nhân đã thoát hiểm. Tiền bối không phải đang trông mong kỳ tích đó xảy ra sao ?

Lão bôn chồn :

- Người đoán đúng không vậy ? Đó là lý do ngay lúc này người đưa ta quay về Thần Minh Sơn, thay vì đến thành nghĩ Xương giải cứu bọn lão Hoàng ?

Chàng lặng thinh không đáp.

Hết nhẫn nại, lão gầm lên :

- Phải hay không ? Sao người không đáp lời ?

Chàng hé mở hai mắt :

- Chuyện chưa đến thật khó đoán đúng sai. Sao tiền bối không lặng yên dưỡng thân ? Tiền bối đừng quên Nhị Quái Quan Ngoại đường như không xuất hiện với bọn Hà Tử Giang ở Hà gia trang.

Lão giật mình :

- Cũng phải ! Người nghĩ ngờ bọn Nhị Quái hiện đang ở đỉnh Thần Minh ? Ở bên ngoài cỗ xe có tiếng Bạch Quan Nguyệt cau gắt vang vào :

- Tiền bối không nhận thấy y đang cần dưỡng thương sao ? Đâu phải ngẫu nhiên tiểu nữ phải làm một xa phu bắt đực đĩ, để y ung dung ngồi tro ng xe hưởng thanh nhàn.

Lôi Đông nhìn sững chàng :

- Người bị mù yêu ma đả thương ?

Lại có thanh âm Bạch Quan Nguyệt vang vào :

- Tiền bối còn phải hỏi ? Gặp cường địch, y không lo thân y, trái lại cứ hét lời cản dận tiểu nữ phải lo cho sự an nguy của tiền bối. Vậy mà cho đến tận bây giờ tiền bối vẫn nghĩ ngờ y. Tiền bối con còn nhân tính không vậy ?

Mạnh Đạt Nhân vụt thở dài :

- Cô nương sao lại oán trách Lôi tiền bối ? Tại hạ...

Lôi Đông chột thù người :

- Ngoài Thiên Niên Hà Thủ Ô, người còn có phúc phận hưởng dụng thêm hai hoàn Vạn Niên Tuyệt Liên Tử, ta không nghĩ nội lực người lại kém thua mù yêu nhân.

Chàng mở trừng mắt nhìn lão :

- Đó cũng chính là nguyên do khiến tại hạ trước đây phải tỏ ra thuận phục, chấp nhận cùng hợp tác với kẻ gia thù. Tiếp sau đó, tại hạ vẫn cố tránh cho dù trong lòng rất muốn lấy mạng Khổng Gia Lập, báo thù cho Vũ Văn Kinh Nhượng. Được dùng cùng lúc hai loại thần dược quý hiếm không phải là điều tốt.

Lôi Đông hoang mang :

- Tại sao lại không tốt ? Không phải người từng phô diễn công phu tuyệt phẩm, khiến Khổng Gia Lập kinh tâm vỡ mật đấy sao?

Chàng lắc đầu:

- Ở Quỷ Cung chỉ sau khi tại hạ lỡ dùng hai hoàn Vạn Niên Tuyệt Liên Tử, tại hạ mới nhìn thấy di ngôn của chủ nhân Quỷ Cung. Qua đó mới biết Vạn Niên Tuyệt Liên Tử là loại dược vật chí dương chí cương, cách ba mươi năm mới được một hoàn. Dùng nhiều như tại hạ lại thêm trước đó

dùng Hà Thủ Ô Thiên Niên, lợi sẽ bất cập hại, có thể dẫn đến đứt hết kinh mạch mà chết.

Lão tròn mắt :

- Có chuyện này ư ? Vậy thì ngươi...

Chàng gượng cười:

- Sống chết có số. tại hạ vẫn hy vọng sẽ được hoàng thiên thương tưởng, cho tại hạ thêm chút thời gian báo phục gia thù và hoàn thành một ít tâm nguyện.

Lôi Đồng bỗng tỏ lòng xằng xái :

- Ngươi có tâm nguyện gì ?

Chàng mỉm cười không đáp.

Và khi nghe lão cứ gặng hỏi mãi, Bạch Quan Nguyệt ở bên ngoài nói xen vào :

- Tiểu nữ biết y có một tâm nguyện. Đó là y muốn Thần Môn mãi mãi duy trì, không lâm vào cảnh diệt môn như hiện tình đang cho thấy.

Lôi Đồng bàng hoàng :

- Ngươi nói thật chứ nha đầu ?

Bạch Quan Nguyệt chưa kịp đáp thì bỗng có thêm một câu hỏi vang lên :

- Những gì tiêu muội muội vừa nói đều là thật chứ ?

Mạnh Đạt Nhân lập tức vén rèm nhìn ra :

- Bạch huynh ? Là Bạch huynh đó ư ?

Bạch Quan Nguyệt vụt kêu, hai bàn tay ghì mạnh dây cương, dừng ngay cỗ xe lại.

- Bạch Quan Nhật ? Đại ca đó ư ?

Vút...

Vút...

Mạnh Đạt Nhân vội vàng chui ra bên ngoài, ngó ngang nhìn Trầm lão nhân. Trầm Bội Uyển, Hoàng Kim Hoán, Bạch Quan Nhật và hai nhân vật khác đang xuất hiện ngay trước cỗ xe :

- Chư vị...! Tất cả đều đã thoát hiểm rồi sao ?

Hoàng Kim Hoán từ từ tiến đến gần Mạnh Đạt Nhân :

- Có phải bọn ta vừa nghe lầm, ngươi thật tâm muốn bỏn môn không lâm họa diệt vong ?

Bạch Quan Nguyệt lo ngại đến đứng cạnh Mạnh Đạt Nhân :

- Tiểu nữ đã tự tai nghe y thổ lộ điều này. Chư vị tin hay không cũng được. Cứ nhìn Lôi tiên bối thì biết. Y đã tám phen tứ thứ mạo hiểm để bảo toàn tính mạng cho Lôi tiên bối.

Bạch Quan Nhật nhăn mặt:

- Tiểu muội muội. Đầu đến lúc muội muội lên tiếng.

Quan Nguyệt hậm hực :

- Vì lời hứa với đại ca, y đã cứu mạng tiểu muội không biết bao nhiêu lần mà nói. Lẽ nào chính đại ca cũng nghi ngờ y ?

Hoàng Kim Hoán chợt gọi vọng vào cỗ xe :

- Lôi lão đệ ! Lão đệ nghĩ thế nào ?

Lôi Đồng bị tàn phế hai chân, không thể bước ra, lão cứ ở trong xe cười dài :

- Tiểu liễu đầu họ Bạch nói đúng. Tiểu tử vì nhiều ả tình khó phơi bày nên có làm cho chúng ta ngộ nhận. Kỳ thực, tiểu tử chính là người chúng ta có thể kỳ vọng.

Hoàng Kim Hoán quay đầu nhìn Trâm Quân.

Trâm lão nhân xoa tay :

- Thực hư thế nào, dọc đường đi chúng ta sẽ hỏi nhiều hơn. Cứ đi tiếp thôi !

Mạnh Đạt Nhân kinh ngạc :

- Chư vị cũng muốn đến Thần Minh Sơn ?

Hoàng Kim Hoán cười thần bí :

- Đương nhiên ! Chẳng phải bản môn đang cần một vị môn chủ đó sao ?

Không được người ưng thuận, bọn ta cũng đã tìm người khác thay vào.

Chàng đưa mắt nhìn hai nhân vật lạ mặt đã xuất hiện cùng lúc với bọn lão Hoàng và thật khó tin một trong hai nhân vật này sẽ là người được chọn.

Tuy vậy, chàng vẫn không lên tiếng hỏi thêm, vì nghĩ bọn họ cũng nên có một môn chủ khác; huống chi chính chàng trước kia đã khước từ không ít hơn một lần.

-oOo-

Đoạn đường đi nếu càng lúc càng đến gần Thần Minh Sơn thì nổi nghi hoặc của chàng về nhân vật đã được bọn lão Hoàng tuyển chọn càng lúc càng to lớn.

Hai nhân vật lạ mặt kia kỳ thực chỉ là ngũ lục chuyên sứ của Thần Môn. Cả hai đã từng bị Khổng Gia Lập lừa mỵ, như chuyện đã xảy ra cho Vũ Văn Kinh Nhượng và họ đã tình ngộ kịp lúc, khi họ có trách nhiệm canh giữ bọn người Trâm lão nhân.

Chính họ đã đánh tháo mọi người, còn cho mọi người biết mưu đồ cấu kết giữa họ Khổng và Hà Tử Giang trong việc chọn người được tuyển chọn chính là tâm phúc của bọn chúng.

Và lần này chủ ý của mọi người khi quay lại Thần Minh Sơn là tìm cách ngăn cản hành vi thoán đoạt ngôi môn chủ Thần Môn của Khổng Gia Lập.

Chuyện bọn họ đã tìm được một nhân vật tuyển chọn khác, như lão

Hoàng vào lúc đầu đã nói hoàn toàn không được họ đề cập đến.

Họ không cho Mạnh Đạt Nhân biết vì họ không tin tưởng chàng.

Mạnh Đạt Nhân tuy không góp chuyện nhưng vẫn ngấm ngấm buồn bực.

Như dọc đường tâm trạng đó của chàng, Trâm Bội Uyên chợt đến gần :

- Mạnh huynh ! Muội nghe Bạch tử tử nói thương thể của Mạnh huynh rất nghiêm trọng ?

Chàng cố che dấu tâm trạng qua nụ cười cam phận :

- Dù sao huynh vẫn chưa chết.

Hoàng Kim Hoán cũng đến gần từ lúc nào, chợt cất tiếng nạt ngang :

- Người chớ quá bi quan ! Thiên Niên Hà Thủ Ô và Vạn Niên Tuyết Liên Tử nếu làm người vợ đương khí phải phải đứt hết kinh mạch mà chết, thì người đã chết ngay từ đầu rồi. Huống chi vợ đương khí vẫn có cách hóa giải kia mà.

Chàng kinh ngạc :

- Tiên bối nói thật ? Hóa giải như thế nào ?

Hoàng Kim Hoán phì cười :

- Người bẩm sinh thông tuệ nhưng lại nhất thời hồ đồ. Người thử nghĩ xem vợ đương khí thì làm thế nào để hóa giải ?

Chàng cười gượng:

- Tiên bối đánh đố tại hạ làm gì. Nếu tại hạ có thể nghĩ ra, cần gì phải lo lắng và phải hỏi tiên bối.

Lão Hoàng nghiêm mặt:

- Âm dương tuy tương khắc nhưng vẫn có lúc tương hợp, đạo lý này lẽ nào người không hiểu ?

Chàng ngờ ngạc :

- Thế nào là âm dương tương khắc hay tương hợp ?

Bạch Quan Nhật nghe thế vụt kêu:

- Người định đùa hay sao, họ Mạnh ? Nếu người không biết gì về đạo lý này, lần ở quái trận cờ sao người có thể hóa giải thoát thân ?

Bạch Quan Nhật vừa dứt lời, liền nghe Trầm Bội Uyển và Bạch Quan Nguyệt tranh nhau oán trách :

- Bạch nguyên sứ sai rồi! Mạnh huynh thoát trận chứ không phải phá trận. Và thoát trận là nhờ Mạnh huynh kịp thấu hiểu công phu Vạn Quỷ Ảnh. Đương nhiên Mạnh huynh đâu cần gì hiểu hay không hiểu đạo lý Âm Dương hoặc Ngũ Hành.

- Bạch đại ca cũng đừng làm y bối rối nữa. Vì như tiểu muội nhận thấy, bấy lâu này y vẫn có tâm trạng bất an. Giờ đã rõ đó là y lo lắng, không thể nghĩ ra cách hóa giải chân khí dương cương quá vượng. Nếu y biết đạo lý Âm Dương như Hoàng tiên bối vừa nói, y đâu phải lo lắng.

Bạch Quan Nhật trở mắt nhìn Trầm Bội Uyển và Bạch Quan Nguyệt :

- Cả hai làm sao vậy ? Ta chỉ hỏi y có một câu, nhị vị đâu cần có thái độ gay gắt với ta như thế ?

Trầm Bội Uyển vụt đỏ mặt. Và nếu đó chỉ là phản ứng thường có ở nàng thì không hiểu sao Bạch Quan Nguyệt cũng đỏ mặt.

Tuy nhiên cả hai chưa kịp chống chế hoặc biện bạch thì từ đỉnh Thần Minh, nơi mọi người chỉ còn một đôi ngón nữa là đến gần, chợt có hai loạt cười lồng lộng vang lên :

- Hóa ra tiêu tử đã bị nội thương nghiêm trọng. Vậy lần này đến đây phải chăng tiêu tử muốn nộp mạng ? Ha... ha...

- Nào chỉ riêng tiêu tử. Tất cả tìm đến đây phải chăng muốn giúp bọn ta mau luyện được Độc Công Hoạt Tử Thi đến thập thành ? Ha... ha...

Mạnh Đạt Nhân thất sắc :

- Âm Dương Nhị Quái ? Mọi người mau bé khí, tốt hơn hết là tìm nơi ẩn nấp. Độc Công Hoạt Thi của chúng không thể xem thường.

Lôi Đồng và Bạch Quan Nguyệt là những người suýt phải vong mạng vì loại độc công này, cả hai rôi rít :

- Hoàng lão huynh mau đưa Trầm môn chủ và Bội Uyển đi thật xa. Đừng chậm trễ !

Quan Nguyệt kêu lên :

- Hòa công có thể ngăn ngừa độc công. Đại ca cùng mọi người mau mau tìm vật phóng hỏa.

Từ đỉnh Thần Minh Sơn, Âm Dương Nhị Quái đồng loạt lao xuống :

- Quanh đây đến cả một bụi cỏ khô cũng không có, bọn ngươi muốn dùng hỏa công cũng không được. Ha... ha...

Dương Quái Huỳnh lão đại lập tức nhảy xổ vào Mạnh Đạt Nhân:

- Lần trước, chính tiêu tử ngươi làm bọn ta bị gã họ Hà quở mắng. Mỗi hận này, hôm nay ngươi lấy sinh mạng bù vào. Ha... ha...

Mạnh Đạt Nhân vội vận dụng Vạn Quỷ Ảnh công phu, hóa thành muôn ngàn bóng nhân ảnh, vây kín Âm Dương Nhị Quái.

Chàng còn hô hoán :

- Chư vị nên chạy ngay vào Thần Đền. Tại hạ sẽ ngăn cản, nhưng e không được lâu. Chạy đi !

Bị ngăn cản, Âm Dương Nhị Quái càng cười to hơn :

- Mạnh tiêu tử ! Đẻ lão phu thu thập ngươi trước, như trước kia từng thu thập phụ thân ngươi, gã đồ gàn họ Mạnh. Ha... ha...

Cả hai vờn Độc Lang Trảo, cùng tìm cách chộp vào Mạnh Đạt Nhân, Chàng bật lên tiếng gâm, khi thấy Bạch Quan Nhật, và cả Hoàng Kim Hoán nữa muốn xông vào tiếp trợ chàng :

- Bọn chúng đang dùng Âm Công phát tán Độc Công. Hoàng tiên bối, Bạch huynh! Nhị vị có xông vào cũng vô ích. Tại hạ không dễ để kẻ thù lấy mạng đâu. Ác ma ! Đỡ !

Vù...

Ầm ! Ầm !

Thoáng bị chao đảo ngay sau khi chạm kinh, nhưng Mạnh Đạt Nhân cũng nhân đó tiếp tục vận dụng Vạn Quỷ Ảnh công phu, quyết không để mọi

người, nhất là Nhị Quái Âm Dương nhận ra chàng vừa lâm vào thế hạ phong.

Âm quái Trịnh lão nhị phân nộ :

- Sao ngươi bảo đã bị nội thương ! Hóa ra ngươi chỉ muốn qua mặt bọn ta. Súc sinh ! Đỡ !

Ào... ào...

Dương Quái Huỳnh lão đại thì vẫn cười :

- Cần gì vội lão nhị ? Trước sau gì tiểu tử cũng phải nộp mạng thôi! Tiếp chiêu ! Ha... ha...

Vụt ! Vụt !

Khác với lần trước, cũng với đấu pháp tiền hậu cùng giáp công như bây giờ, nếu trước kia thì cả hai cùng thi triển hấp kinh nên bị Mạnh Đạt Nhân gây cho một phen hoảng vía, thì lần này chỉ có một mình Dương Quái vận dụng hấp kinh. Trái lại Âm Quái thì dùng song trào tạo lực chấn kinh cực mạnh vỗ vào Mạnh Đạt Nhân.

Chàng cười lạnh:

- Muốn ta nạp mạng trừ phi Nhị Quái các ngươi biết rõ cách ta vận dụng Vạn Quỷ Ảnh, Chứ như bây giờ thì chỉ uống công thôi. Xem chiêu!

Vù... Âm !

Ào... Âm !

Vẫn thấy Mạnh Đạt Nhân có thể chi trì, phần thì lo ngại vì mùi hôi thối từ những ngọn trào Hoạt Tử Thi của bọn Nhị Quái vẫn cứ theo không khí lan tỏa tới, Bạch Quan Nhật đành gọi Hoàng Kim Hoán :

- Đại trưởng lão ! Có lẽ chúng ta nên đưa mọi người vào Thần Đàn thôi.

Tình thế này, thật sự chúng ta không có cách nào trợ giúp Mạnh tiểu huynh đệ.

Nghe thế, Mạnh Đạt Nhân càng thêm hồi thúc :

- Đừng chần chừ nữa, Bạch huynh ! Lần này Độc Công của Nhị Quái dường như lợi hại hơn trước kia nhiều. Nếu mọi người không mau đi, e không kịp.

Dương Quái cả cười :

- Còn mong gì kịp với không kịp. Cho ngươi, gần đây bọn ta đã hấp thu tử khí của không ít người, đều là những nhân vật thuộc hàng cao thủ. Ha... ha....

Ào... Ào...

Âm Quái đắc ý khoe khoang:

- Gã họ Hà cũng khéo giữ chữ tín. Lâu lắm rồi Nhị Quái chúng ta mới có dịp hấp thu tử khí thoả thuê. Giờ đến lượt bọn ngươi ! Ha... ha...

Vù... vù...

Mạnh Đạt Nhân vẫn cố chi trì cực diện, hy vọng trước lúc lực kiệt vẫn nhìn thấy mọi người toàn mạng.

Chàng bật nhanh song thủ :

- Hãy xem nhị thức Hồi Phong và Nhất Xạ của ta!

Vù... Âm!

Vù... Âm!

Lần này chàng bị chao động mạnh, đến nỗi Vạn Quỷ Ảnh phải có lúc đình trệ.

Lập tức hấp kinh của Dương Quái liền ập đến :

- Ngươi phải chết !

Vút...

Trong khi đó, đứng phía sau Âm Quái cũng không để chậm tay:

- Lần này đồ ngươi thoát ! Đỡ !

Ào...

Đang được mọi người đưa đi, sắp đến đỉnh, Bạch Quang Nguyệt và Trầm Bội Uyển cùng phát hiện tình thế nguy kịch của chàng.

Cả hai bật gào :

- Mạnh huynh...

- Mạnh Đạt Nhân...

Đã muộn...

Ầm!

Bộp!

Chân kinh của Âm Quái đã đẩy Mạnh Đạt Nhân lao nhanh thêm vào hấp lực của Dương Quái.

Bị hấp kinh tác động, toàn thân chân khí chàng ngay lập tức cuộn trào và sinh khí như từ từ thoát đi theo hấp lực do Dương Quái vận dụng.

Bọn lão Hoàng cùng thất kinh trước diễn biến này đều dừng lại.

Bất chợt họ nghe Dương Quái bật kêu :

- Ôi chao ! Chân khí của ngươi...

Đúng lúc đó, điều không thể xảy ra lại xảy ra, Mạnh Đạt Nhân chợt vung tay quật một kinh tận lực vào tâm thất Dương Quái :

- Muốn chết !

Bùng !

Dương Quái bị chấn lùi, miệng thổ huyết lai láng.

Âm Quái thất kinh :

- Lão đại...

Mạnh Đạt Nhân quay sang Âm Quái :

- Đây là phần của lão ! Đỡ !

Ào...

Âm Quái biến sắc, không thể hiểu từ đâu Mạnh Đạt Nhân tìm ra dung lực này, khiến đang bại chuyển thành thắng.

Lão vội dịch bộ nhảy tránh.

Vút !

Thật nhanh chàng tung người lên đỉnh Thần Minh, miệng gọi mọi người :

- Hãy mau vào Thần Đàn ! Nhanh lên !

Thấy chàng thoát là điều không còn gì để mừng hơn, Hoàng Kim Hoán lập tức nhắc bổng Trầm lão lên :

- Theo ta !

Vút !

Mọi người ùn ùn lao theo, cùng lão Hoàng chui vào lối dẫn đến Thần Đàn.

Đột ngột tất cả nghe tiếng Âm Dương Nhị Quái đuổi bám theo :

- Lão nhị ! Đừng để chúng thoát ! Tiểu tử chỉ là ngọn đèn bật loé lên lần cuối thôi.

- Đứng lại ! Chạy đâu cho thoát Độc Công Hoạt Tử Thi của ta. Ha... ha...

Lời của Dương Quái chưa biết đúng sai thế nào, nhưng thực chất, đúng lúc đó Mạnh Đạt Nhân vụt lão đảo, cước bộ liền chậm lại.

Bạch Quan Nhật chạy bên cạnh vội đưa tay lôi chàng chạy theo :

- Đừng lo ! Mau theo ta !

Vút !

Mạnh Đạt Nhân mim cười nhìn họ Bạch :

- Đa tạ ! Tại hạ chỉ nhất thời bị choáng thôi. Ngoài ra...

Đột nhiên chàng dừng lời, quay về phía sau và kêu lên thất thanh :

- Không được chạm kinh ! Đừng để độc công...

Bạch Quan Nhật quay lại, thấy hai vị chuyên sứ đệ ngũ và đệ lục đang tung kinh định ngăn Âm Dương Nhị Quái lại.

Bạch Quan Nhật cũng kêu :

- Đừng chạm chiêu ! Mau chạy đi !

Đã muộn...

Ầm!

Lục chuyên sứ bị chân bay, nhưng vẫn may là ngũ chuyên sứ đã kịp thu kinh nên tiện tay đón đỡ lục chuyên sứ.

Âm Dương Nhị Quái càng cười man dại :

- Bọn ngươi rồi phải chết ! Ha... ha...

Ở phía trước, người đi đầu là Hoàng Kim Hoán, lão gọi to :

- Cơ quan đã khai mở. Tất cả mau vào đi.

Mọi người vội vã chui vào và tất cả đều thất kinh khi phát hiện ngay lối vào Thần Đàn không hiểu sao có quá nhiều tử thi nằm ngổn ngang.

Đuổi theo sau, Dương Quái cười khoái trá :

- Rồi bọn ngươi cũng chịu chung số phận với lũ ngu muội đó. Ai bảo chúng dám chống đôi gã họ Hà. Ha... ha...

Mạnh Đạt Nhân nghe Bạch Quan Nhật nghiêng răng rít lên :

- Môn nhân bôn môn vậy là chẳng còn ai. Bọn chúng quá ư tàn độc !

Toàn thân như bị chấn động, Mạnh Đạt Nhân vụt gọi ngũ chuyên sứ :

- Tôn giá mau đưa bằng hữu chạy cạnh tại hạ. Nếu tại hạ không cấp thời giải độc, lệnh hữu e không chi trì được lâu.

Trầm Bội Uyển và Bạch Quan Nguyệt nghe thế cả mừng :

- Phải đó ! Máu của y có thể giải độc.

- Ngũ thúc thúc mau đưa lục thúc thúc đến. Rồi lục thúc sẽ mau bình phục.

Vừa được Bạch Quan Nhật đưa đi, theo sự dẫn đạo của lão Hoàng, Mạnh Đạt Nhân vừa tìm cách nhiều vài giọt máu vào miệng lục chuyên sứ.

Được một lúc, Bạch Quan Nhật nhắc nhở :

- Đủ lắm rồi ! Mạnh huynh, đệ có thể điễm huyết chỉ huyết để ngưng lại. Thế nhưng, từ cổ tay của chàng máu vẫn tuôn chảy không chịu ngừng.

Bạch Quan Nguyệt thất thanh:

- Y đã bất tỉnh! Bạch đại ca mau điễm huyết chỉ huyết giúp y.

Lúc đó, quả thật Mạnh Đạt Nhân đã hôn mê...

***

Hết chương 32